

Každý deň jej potom nosila semienka a červíky, ktoré hladná lastovička hltala ako o život. Prišla jar. Lastovička zosilnela a bola pripravená odletieť. Poďakovala sa svojej záchrankyni a navrhla jej: „SADNI SI NA MÔJ CHRÁT A ODLEŤME SPOLU PREČ!“ Ale dievčinka pokrútila hlavou: „TO BY SOM MYŠKE NEMOHLA UROBIŤ. BOĽA KU MNE TAKÁ DOBRÁ.“ Lastovička sa rozlúčila, no sľúbila, že sa ešte vráti. Medzitým sa pán Krtko objavoval u myšky čoraz častejšie. Navštevoval Palculienku, nosil jej darčeky a jedného dňa vyhlásil:

**„STAŤ SA MOJOU ŽENOU, ISTÉ VEĽKÁ JE TO ČEŠŤ,
V MOJOM DOME ŽÍME SPOLU, NIE JE TO VERU LEŠŤ.
V KAŽDEJ IZBE DOSTATOK JE JEDLA, TEPLA TIEŽ,
NEHROZÍ TAM ZLÁ NÁLADA ANI ZIMA, TERAZ TO UŽ VIEŠ.“**

Aby Palculienka nesklamala svoju priateľku myšku, neochotne súhlasila, že si krtka vezme. V deň svadby vyšla pred dom, aby sa naposledy pozrela na slnko a oblohu — a rozplakala sa. Vtom k nej priletela priateľka lastovička a zaštebotala:

**„POĎME SPOLU TAM, KDE STÁLE SLNKO SVIETI
A NA LÚKE KVITNÚ RAD ZA RADOM KVETY.“**

Tentoraz už Palculienka neváhala. Rýchlo vyliezla na lastovičkin mäkučký chrbát a spolu leteli ponad moria a hory, až napokon pristáli na krásnej lúke plnej kvetov. Uprostred nej sa týčila zrúcanina starého zámku. Keď lastovička položila Palculienku na okvetné lístky sedmokrásky, dievčinka

zbadala pôvabného mladého muža, rovnako maličkého ako ona sama. Mal priezračné krídla ako z krištáľu a na hlave sa mu ligotala zlatá korunka.

**„MY SME DUŠE KVETOV,
VITAJ V NAŠOM SVETE,
KRAĽUJEM TU VŠETKÉMU,
DOKONCA AJ NA TOM, ČO STOJÍŠ, KVETE,“**

rozpovedal mladý kráľ. V tej chvíli vystúpilo spoza kvetov služobníctvo: mužíčkovia a ženičky. Palculienka a kráľ sa do seba zamilovali. V deň ich svadby dostala dievčinka do daru krídla ako muška. Odvtedy sa vznáša ponad sedmokrásky a ruže presne tak, ako sa to na novú kráľovnú duší kvetov patrí.

